ALI AHMAD SZAID ASZBAR – ADONISZ beszéde

Tisztelt Uraim,
A Janus Pannonius Nemzetközi
Költői Díj Bizottság Elnöke és Tagjai,
Kedves Barátaim, Megjelentek!

Boldoggá tesz, hogy átvehetem a Janus Pannonius Nemzetközi Költői Díjat, köszönöm a Bizottságnak, az Elnökének és minden Tagjának. Nagy megtiszteltetésnek érzem, hogy a díjjal való elismerésben társa lehetek kedves barátomnak, a nagy költőnek, Yves Bonnefoy-nak.

„A barátod egy másik ember, és ő te vagy", mondta egyik nagy klasszikus írónk, Tauhídí. Lehetőségünk van ma arra, hogy ezt a mondatot újrafogalmazzuk, és azt mondjuk: „A költő egy másik ember, és ő te vagy", hiszen az ember költői lény, aki, Hölderlin kifejezésével élve, valóban „költőként él a földön". Márpedig a költészet és a költemény az a legemelkedettebb és legmagasztosabb forma, amelyben találkozhatnak egymással az emberek, messze túl az országokon, az etnikai hovatartozáson, a nyelveken és a kultúrákon – hiszen a költészet az, amelyik hangot ad a különbözőségnek, miközben meghaladja az ellentmondásokat. Elképzelem, hogy a világ egykori és mai költői együtt élnek, egymás mellett, harmóniában és egyetértésben, mint a fenséges fák, amelyek a létezés egyetlen hatalmas kertjében, időn és téren túl egyszerre bontják virágszirmaikat.

Ez a költészet sajátossága, az ember humanista eredetisége.

A költészet olyan levegő, amit a beszéd talál föl, hogy a nyelv lélegezni tudjon, és meg tudjon újulni, és ezáltal maga az univerzum tudjon lélegezni és megújulni. Határtalan és kimeríthetetlen.

A költészet az ember és a jelentés,
lényege a „szabad szabadság", ahogy Rimbaud fogalmazta,

s költőisége embernek emberrel való találkozása –,

ezek azok a világítótornyok, amelyek bevilágítják nekem az utat.

És én ezek fényében látom a népek és a kultúrák találkozását, túl a politikán, a rezsimeken és a kontinenseken. S ugyanígy fogom fel, hogy a különbözőségek tiszteletének emberi és kulturális jelentése van. Hogy ne lenne szükségképpeni ez a tisztelet, hogy ne lenne elválaszthatatlan a függetlenségtől, az emberi méltóságtól és az emberi jogoktól!

Igen, a költészet hona nem a politika és nem az ideológiák világa, a költészet hazája a humánum, emberként értve, és az emberi jelentés világa. Mert ebben rejlik a legmélyebb és legnyitottabb lehetőség a másik ember felé, és ezáltal emelkedik fel a költői nyelv, hogy kimondhassa a szabadságot, az igazságot az egyetemest.

Fordította: TÜSKE LÁSZLÓ